

Εμείς, πλήθη αμαρτιών; Όχι, βέβαια! Οι άλλοι ναι!

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Ακούμε αυτά τα λόγια σε κάθε κυριακάτικο όρθρο του Τριωδίου. Για πλήθη αμαρτιών ενός ταλαίπωρου ανθρώπου. Και ο άνθρωπος αυτός είναι ο Άνθρωπος με Α κεφαλαίο, ο κάθε ανεξαιρέτως χριστιανός.

Μας καλεί η Εκκλησία να ατενίσουμε με θάρρος κατάματα τις αστοχίες, τις πληγές, τα δεινά δηλ τις τρομερές αμαρτίες και ελλείψεις πού μας απομακρύνουν από τον Θεό.

Πολύ συχνά ζούμε μια αυτοδικαιωτική σκότιση. Για τον εαυτό μας φανταζόμαστε τα καλύτερα και ιδανικότερα.» Εμείς, πλήθη αμαρτιών; Όχι, βέβαια! Οι άλλοι ναι!» Και ιδίως κάποιος συγκεκριμένος πού έχουμε στο μυαλό μας.

Φοβάσαι να μιλήσεις για μετάνοια, εξομολόγηση, συντριβή στους ανθρώπους. Η πρόσκληση για ανάγκη εξομολόγησης ισοδυναμεί γι αυτούς με μια φρικτή προσβολή κατάκρισης και δικαστηρίου. «Εγώ αμαρτωλός; Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα. Οι αμαρτίες μου είναι οι κοινές και οι μικρές μικρές. Οι καθημερινές». Βάζουμε διαβάθμιση στην αμαρτία. Η ηθική μας είναι το κριτήριο. Η

ηθική του κόσμου επίσης το μέτρο. Και κανείς μας δεν αναλογίζεται πώς σε αυτόν τον ρημαδόκοσμο, αυτό που αξίζει είναι η συνάντηση μας με τον Θεό και η παραμονή μας στο Σπίτι του.

Γιατί ζει ο άνθρωπος; Για να βουτάει στο εγώ και στην καθημερινότητα του; Μέσα σε ένα επιχρυσωμένο κλουβί σιγουριάς και ασφάλειας; Ψάχνουμε να βρούμε τί στο καλό μας φταίει, τί μας λείπει και δώστου «χαρουποφαγία» μπας και χορτάσουμε. Και η τυφλωμάρα διαιωνίζεται. Και οι αμαρτίες σχοινιά και αλυσίδες και η μετάνοια μαχαίρι και κλειδί. Και όμως μισούμε και φοβόμαστε την μετάνοια. Η μετάνοια είναι για τους άλλους, τους φταίχτες. Όχι για μας. Εμείς είμαστε γιατροί του εαυτού μας και δικαστές όλων των άλλων.

Και ιδού η πληγή μας είναι κραυγή, κραυγή φαρισαϊσμού που συγκλονίζει τον Θρόνο του Θεού!

Περιφερόμενοι δυστυχείς, αγκαλιάζουμε τα δεσμά μας.

«Μοιραίοι και άβουλοι αντάμα, προσμένουμε ίσως κάποιο θάμα»!

π. Παντελεήμων Κρούσκος

Πηγή: iereasanatolikisekklisias.blogspot.gr